

2. »Los Rosales« in Študentski dom Zurbarán

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Duhovniki, ki so prišli iz vrst Opus Dei, so hitro začeli prevzemati nekatere družinske poteze. V vse tri novomašnike se je, ob spoštovanju njihovih osebnih lastnosti, polagoma vtisnila značilna podoba, ki je bila

ukoreninjena v duhu Dela in se je napajala ob nenehnem stiku z ustanoviteljem. Prvi je to podobnost zaznal gospod Leopoldo. Meseci so minevali in oče je bil s predanostjo novih duhovnikov vedno bolj zadovoljen. Že od daleč se je videlo, da so bili njegova stvaritev. Vesel je bil, da je v njih našel svojo potrditev, vedoč, da stremijo k idealu duhovništva, h kateremu jih je želel privesti. Brez pritoževanja so sprejeli življenje velike požrtvovalnosti in obilne apostolske dejavnosti. Zgledovali so se po očetu in se tudi sami »ubijali z delom«.

O očetovi apostolski dejavnosti običajno priča ohranjena korespondenca, zato je precej nenavadno, da pisem iz jesenskih mesecev 1945 skupaj ni niti ducat. Možno je, da so se nekatera od njih izgubila, vendar ne v tolikšni meri, da v pisni obliki ne bi bilo niti sledu o njegovih popotovanjih po polotoku

vse do 19. januarja 1946. S tem datumom sta označeni dve pismi. Eno je namenjeno njegovim hčeram v mestu Bilbao in pravi takole:

Prejemam vaša pisma in naročam vašim sestram, naj vam pogosto pišejo, kajti jaz sedaj tega ne morem storiti.^[1] Zatem sledi še ena manjša vrzel, v kateri sta izjema le dve pismi. Obe sta datirani v Granadi. Eno je naslovljeno na njegove hčere v centru Abando (Bilbao) in v njem jim sporoča, da je ravno prispel iz Sevilje ter da jih bo kmalu obiskal.^[2] Drugo pismo pa pošilja svojim hčeram v centru Los Rosales (Madrid) in jim pravi, da bi želel biti med njimi, ***vendar je treba malo potrpeti, saj oče v teh dneh hodi naokrog kakor ubog cigan.***^[3]

Zakaj oče ni mogel pisati? Čemu vsa ta potovanja od mesta do mesta? Kaj je počel v tistih božjih krajih ***kakor ubog cigan***, ki se seli iz kraja v kraj? Neko Álvarovo pismo, napisano 3.

februarja v Bilbao in naslovljeno na Joséja Orlandisa, nam pomaga izslediti ustanoviteljevo nahajališče: »Predvčerajšnjim,« mu piše, »sem prišel semkaj z očetom, ki se je odpravil naprej proti Asturiji in Galiciji.« Nato mu sporoči, da so prejeli telegram od Salvadorja Canalsa, ki je srečno prispel v Rim; in Álvaro nadalje pravi: »Mislim, da bova ti in jaz lahko krenila konec tega ali v začetku prihodnjega meseca.«^[4]

(Salvador Canals in José Orlandis, vernika Opus Dei, sta že prej v Rimu preživela tri leta, od novembra 1942 do novembra 1945; leta 1943 pa sta Álvaro pomagala pripraviti vse potrebno, da bi od Svetega sedeža pridobili *nihil obstat* za cerkvenopravno vzpostavitev Duhovniške družbe svetega Križa v Madridu.)

Iz načina Álvarovega izražanja, s katerim sporoča novico, je razvidno, da jo je José Orlandis pričakoval in da je njun odhod v Rim ustrezal načrtu, ki ga je vnaprej izdelal ustanovitelj. Zares, teden dni pozneje, 9. februarja, bo Álvaro pisal Salvadorju Canalsu v Rim in mu naznanil svoj prihod: »Jaz bom prišel nemudoma. Pisma so pripravljena: imamo jih precej, nekaj pa nam jih bodo še poslali [...]. Upam, da bom prej kot v dveh tednih tam. Imeli bomo pisma iz Sevilje, Granade, Murcie, Valencije, Barcelone, Vitorie, Santiaga, Valladolida, Madrida ter morda iz Zaragoze in Coimbre, pa tudi iz Pamplone, Ávile, Palencie in Salamanke.«^[5] Namen teh pisem nam pojasnijo vrstice, ki jih Álvaro naslednji dan pošlje Joséju Orlandisu v Zaragozo: »Prilagamo ti nekaj besed za gospoda nadškofa. To je prošnja za priporočilno pismo, kakršno so napisali vsi škofje, ki smo jih za to prosili.«^[6]

Očitno je ustanovitelj neutrudno potoval po vsej Španiji, od enega konca do drugega, s ciljem, da pridobi priporočilna pisma španskih škofov. Ampak kateri je bil ta podvig, ki se ga je lotil s tolikšno nujo in je bil podprt s tako obsežno zbirko priporočilnih pisem? Neki dokument, sestavljen v soglasju z madridskim škofom, nam pojasni, zakaj je tako hitel in kaj je hotel doseči. Tule je prevod latinskega izvirnika:

Sveti oče!

Duhovnik Jožefmarija Escrivá de Balaguer y Albás, generalni predsednik Duhovniške družbe svetega Križa, v ponižnosti klečeč pred vašo svetostjo, goreče naproša vašo dobrohotnost, da podelite decretum laudis (odlok o pohvali) in odobritev konstitucije omenjene Družbe.^[7]

(Zatem v nekaj vrsticah predstavi ustanovne in cerkvenopravne

mejnike Opus Dei: ustanovitev leta 1928, odobritev v obliki *pobožne* zveze leta 1941, kanonična vzpostavitev Družbe v madridski škofiji leta 1943.) Nadalje v dokumentu pravi:

Po zaslugi božje pomoči je Duhovniška družba svetega Križa zrasla do te mere, da tako glede števila in visoke ravni njenih članov kot tudi zaradi narave in razvoja njihovih dejavnosti – ki jih plodovito opravljajo ne le v lepem številu škofij, temveč tudi v različnih evropskih in ameriških državah – ta Družba potrebuje odobritev, ki bi ji dala večji doseg in večjo stabilnost od tiste, ki ustreza zgolj škofijskemu pravu.^[8]

(V zadnjem odstavku je izpostavljena ***primernost in učinkovitost*** apostolata, ki ga izvaja Duhovniška družba sv. Križa, kar je bilo v zadostni meri preizkušeno v 18 letih

njenega delovanja.) Dokument je datiran v Madridu, 25. januarja 1946.

^[9] Na kratko povedano, podelitev *decretum laudis*, papeške potrditve, ni bila nič drugega kot odobritev s strani Svetega sedeža, s čimer bi Opus Dei prešel na papeško ureditev vodenja, ki je primerna za apostolsko širjenje po škofijah različnih držav.

V pismih, ki so bila prošnji priložena, so bila zapisana priporočila in pričevanja o apostolskem razvoju Opus Dei na območju večine španskih škofij ter v nekaterih drugih evropskih in ameriških državah. Na ta način so škofje tudi potrdili, da se pridružujejo prosilcu v njegovi želji pridobiti ureditev na svetovni ravni, kot je bilo za naravo njegovega apostolata primerno.

* * *

Álvaro in José Orlandis sta se v Barceloni vkrcala na ladjo *J. J. Sister*, ki je plula proti Genovi in v

tamkajšnje pristanišče prispela 16. februarja.^[10] Tam ju je čakal Salvador Canals. Kmalu po prihodu v Rim je Álvaro pisal očetu ter ga seznanil s situacijo in napredovanjem postopka za odobritev Dela kot ustanove papeškega prava. Medtem je Jožefmarija v Španiji nadaljeval s svojimi nenehnimi potovanji in prizadevanji. Povezave med državama, med Španijo in Italijo, so bile slabe, tako glede pošte kot glede prevoza blaga in oseb. Kljub vsemu je na god svetega Jožefa prejel brzojavke in voščila iz mnogih krajev: iz Severne in Južne Amerike, iz Švice, Portugalske, Italije ...

V poznih večernih urah 24. marca 1946 je Jožefmarija pisal svojim sinovom v Rim, da bi jih seznanil z dogodki v Španiji. Takrat je ravno vodil duhovne vaje za študentke v centru na Ulici Zurbarán v Madridu. Takole pravi:

Hvala Bogu delo teče: imam dva študijska krožka (sv. Rafael) in v vsakem od njiju povprečno osemnajst udeležencev. Ta teden se bo začel še eden, torej bodo trije krožki tedensko. (Pišem vam 24. oktobra zvečer.) Poleg tega sedaj vodim druge duhovne vaje, tretje pa se že pripravljajo.^[11]

Glede »duhovničkov«, kakor da bi hotel potrditi svoj vtis, jim piše:

Duhovnički delajo zelo dobro in dela je dovolj za vse. Sami vam bodo povedali. Zdajle, danes, je José Luis v Sevilji, vendar Chiqui prevzame katerokoli nalogo. Dejansko je skoraj nemogoče, in vendar je poskrbljeno tako za duhovne vaje v Los Rosales kot za dejavnosti v Madridu.^[12]

V tem pismu, napisanem, kakor je pero teklo po papirju, se novice kar vrstijo. Mnoge so pomembne, na primer: odgovori na priporočilna pisma, ki so mu jih pošiljali španski

škofje, sprejem v Opus Dei prvih *numerarij pomočnic*, še posebej pa novice v zvezi s papežem in njegovim poznavanjem Dela:

Piše mi opat Escarré, pripoveduje ustanovitelj, in sporoča novice o svojem pogovoru s svetim očetom, ki so mi resnično v tolažbo. Laus Deo!^[13]_____

Tisto noč je pustil pismo nedokončano in naslednji dan znova načel pisanje z besedami:

Nadaljujem 25. marca zvečer.

Prispevek tistega dne ni kaj dosti dodal. Zgolj osem ali deset vrstic ter sklep, da nadaljuje šestindvajsetega. A tudi takrat ni prišel daleč. Nekaj odstavkov nižje se čez tri dni znova loti pisanja:

29. marec: Bil sem v Zamori, da bi se srečal s tamkajšnjim škofom; tudi on nam daje priporočilo. Odpravili smo se včeraj zjutraj in se vrnili danes ob enih ponoči [...].

Chiqui je v Bilbao in José Luis, ki se je že vrnil iz Sevilje, gre jutri v La Coruña. Spet bom ostal sam, čeprav le za kratek čas. Kako zelo potrebujemo več duhovnikov!

Ne vem, kaj si boste mislili o tem pismu, napisanem po koščkih in polnem valčkov, tako kot sem pisal nekoč v Burgosu. Na neki način me sedanje stanje spominja na takratno, ne vem, zakaj. Pač, pač, vem, zakaj.

[14]

Vendar s tem – z omembo obiska pri škofu v Zamori in z obujanjem spominov iz burgoških časov – pismo še ni končano. Sledi namreč izjemen tridesetdnevni skok, zatem pa znova prime za pero in piše dalje v dnevniškem slogu:

Nadaljujem 29. aprila. Na pot moram in zaradi kopice zadev nisem mogel odgovoriti na Álvarovo pismo.

In ni še konec, 30. april: Pravkar sem prišel iz Valladolida in danes zjutraj sem našega Gospoda shranil v tabernaklju. To je zelo lepo: še eden več!^[15] (Jožefmarija je centre Dela prešteval po številu tabernakljev.)

Povsem upravičeno je Jožefmarija dejal, da je tisto pismo ***napisano po koščkih in polno valčkov***, saj si je pri ločevanju odstavkov pomagal z valovitimi črtami. Pismo, kot že rečeno, je od 25. marca dalje doživljalo razburkan tok pripetljajev in njegove strani kar vabijo, da sledimo ustanoviteljevim korakom.

Če pustimo ob strani nastajanje pisma, se bralčeva radovednost ponovno zaleti v pravilo molka, ***skriti se in izginiti***, ki je ena od bistvenih potez Jožefmarijevega značaja. Na žalitve, obrekovanja in krivične stiske je odgovarjal molče; in kot spreten mojster je znal odvrniti pozornost tistih, ki so skušali

njegovo dušo razgaliti in preiskovati njegovo osebnost. Proti koncu svojega življenja, ob spominu na stare dogodke iz svojega več kot štiridesetletnega vodenja te ustanove, je nekajkrat v navzočnosti svojih duhovnih otrok bežno spregovoril o zaupnostih svoje duše:

O marsikaterem dogodku ne boste izvedeli ničesar, ker sem poskrbel, da za njim ni ostala nikakršna sled. Boste pa slišali dovolj, da vam bo to dalo veliko gorečnost in boste zelo hvaležni Bogu [...].

Želja po poznavanju tistih dogodkov je nekaj zelo dobrega. Vendar morate razumeti, da dokler jaz živim, ne smejo biti objavljeni, ker pripadajo intimnosti moje duše.^[16]

Jožefmarijev molk! V ozadju vrstic tistega pisma z dne 24. marca 1946, z vsemi njegovimi novicami in pripetljaji, je slutiti (in to neposredno nakaže njegov pisec) moč ustanovne

karizme. V njem je nenehno deloval Sveti Duh. To je ustanovitelj spoznaval po apostolskem vrenju, ki je razvnemalo njegovo bitje vse do obisti. Bilo je kakor sporočilo od zgoraj, kot ga je nekoč že izkusil v Burgosu, ki je naznanjalo **obdobje silne gorečnosti**, v katerem bo treba **delati z vsem srcem**.^[17] Na neki način pa ga je obhajala tudi slutnja, da se bo nanj znova zgrnilo pasivno očiščevanje, ne da bi z gotovostjo vedel, kaj ga bo zadelo tisto pomlad leta 1946.

* * *

Eden izmed centrov, v katerih je oče skupaj s svojimi prvimi sinovi duhovniki nudil duhovno oskrbo, je bil Los Rosales. Na svojih nenehnih potovanjih po španskih škofijah, ko je pridigal na prošnjo tamkajšnjih škofov, je vselej nekaj pogrešal. Sanjal je o domu duhovnih vaj, ki bi ga upravljale njegove hčere. Če je v

tistem času hotel imeti duhovne vaje za ženske, ki so hodile na apostolske dejavnosti Dela, je moral to storiti v centru Jorge Manrique, in če je šlo za moške, je imel na razpolago center Diego de León in Študentski dom Moncloa. Včasih se je zgodilo, da je moral zaradi pomanjkanja prostih terminov pridigati dvoje duhovnih vaj istočasno. To se je zgodilo na primer leta 1942, ko je med 16. in 21. decembrom hkrati vodil duhovne vaje za študente v Diegu de León in še ene v Študentskem domu Jenner. ^[18] Vsaka od obeh skupin je štela več kot dvajset ljudi, tako da za vse udeležence ni bilo dovolj prostora v eni sami hiši.

Jožefmarija je dobršen del dneva hodil sem in tja, od Diega de León do Jennerja in nazaj. Naj se je pri hoji še tako podvizal, je za vsako pot potreboval četrto ure. Dnevno je v vsaki izmed obeh kapel imel po tri meditacije in en nagovor; in še je

našel čas, da se je pogovoril z vsakim udeležencem. V kapelo je prihajal točno, vendar ves zasopel zaradi hitre hoje po ulici. Nato je kleče pred tabernakljem jasno in umirjeno ter z živo vero zmolil uvodno molitev v meditacijo. Sédel je. Nato je odprl Evangelij ter brez prizanesljivosti do svojih glasilk začel z molitvijo. Tretji dan je bil že hripav, četrti dan je ostal brez glasu. A tudi tedaj njegov zagon ni upadel.^[19]_____

Ta duhovnik se je enako razdajal za eno samo dušo, kot če je bila navzoča cela množica. To potrjuje dogodek, ki ga je doživela Marichu Arellano. Eden od njenih bratov, Jesús, je bil član Dela in je stanoval v Diegu de León. Jesús je svojo sestro povabil, naj v Madridu izkoristi priložnost za pogovor z Jožefmarijem; družina Arellano je namreč živela v kraju Corella v provinci Navara. Nekega lepega dne, aprila 1944, se dekle pojavi v centru Diego de León, da bi

obiskala brata in mimogrede še pozdravila Jožefmarija. Šlo je za čisto vljudnosten obisk, saj za pogovor z duhovnikom ni imela kakšnega posebnega razloga. Njen vtis pa je bil takšen:

»Mojo pozornost je pritegnila njegova naravnost in veselje. Oče ni izgubljal časa in me je začel klicati po imenu. Zanimal se je za moje potovanje in me povprašal po mojih načrtih. Rekla sem mu, da bom ostala nekaj dni v Madridu, da bi si ogledala mesto in opravila nekaj zadnjih nakupov, saj sem se nameravala v kratkem poročiti ter ob tisti priložnosti opraviti tudi duhovne vaje.«^[20]

Duhovnik je Marichu vprašal, ali mu dovoli prositi Boga, da bi jo poklical v Delo. Dekle se je nekoliko zmedla in za trenutek pomišljala. Kaj naj stori? Vprašanje poklica je bilo zanjo nekaj novega, ampak če ga dejansko

prejme ... In je privolila: smel je prositi za ta namen. Rekel ji je, da se bosta lahko še enkrat pogovorila na duhovnih vajah, ki so ravno v naslednjih dneh potekale v centru Jorge Manrique. Ko je tja prispela Marichu, jo je presenetilo, da je bilo tako malo udeleženk. Le tri ali štiri. In med njimi le ona še ni pripadala Delu.

»Na duhovne vaje je prišla samo Marichu Arellano. V tistih petih dneh je oče imel prav vse meditacije, govore in blagoslov z Najsvetejšim, in vsakokrat se je oče s pregovorno točnostjo držal ure začetka in konca dejavnosti, tako kot je bilo določeno na urniku.«^[21]

* * *

Meseca novembra 1944 je oče obvestil Niso in Mary Tere Echeverría, da bi se želel z njima srečati v centru Los Rosales. Tisto hišo je našel šele pred nedavnim in

pomislil je, da bi jo lahko preuredili v dom duhovnih vaj. Stala je v vasi Villaviciosa de Odón, v majhnem in mirnem kraju, slabe pol ure vožnje iz Madrida. Oče se je sprehodil po prostorni in prijetni hiši, ki je premogla tudi park in zelenjavni vrt, ter najboljšo sobo izbral za bodočo kapelo. Še isto popoldne je obiskal gospoda Julia, vaškega župnika, ter mu predstavil Niso, Mary Tere in dve gospodinjski pomočnici, ki sta ju spremljali. Tisti dan so nepremičnino prevzeli v posest.^[22]_____

Zatem je kot vedno sledilo očetovo pastoralno priganjanje, saj je hotel, da se v najkrajšem možnem času vse uredi in začne brezhibno delovati. On sam se je posvetil kapeli, za katero so uporabili opremo iz Študentskega doma Jenner, ki je čakala v shrambi, odkar so ta dom preselili na Avenijo Moncloa. Iz Jennerja je izvirala jutovina, s katero so prevlekli stene, in friz, ki je zgoraj

prekrival nagubano blago ter nosil
napis z besedami iz Apostolskih del.
[23]

Kmalu so se v stavbi začela
prenovitvena dela s ciljem, da bi jo
usposobili za duhovne vaje. V dopisu,
datiranem z 29. oktobrom 1944, je
Jožefmarija prosil škofa, naj
***dobrohotno podeli ustrezno
dovoljenje za odprtje tega doma
duhovnih vaj v kraju Villaviciosa
de Odón.***^[24] Mesec dni pozneje, ko je
bila kapela že urejena in dokončana,
je na isto cerkveno oblast naslovil še
eno pismo s prošnjo, ***da nam odobri
poljavno kapelo s tabernakljem na
posestvu Los Rosales, Villaviciosa
de Odón, za obdobje, ko poteka
prenova dóma duhovnih vaj in
gradnja dokončne kapele.***^[25]

Pozneje je oče pomislil, da bi Los
Rosales lahko postal izobraževalni
center za njegove hčere v Opus Dei.
To je čutil kot nujno potrebo, saj je bil

center Jorge Manrique premajhen za apostolske načrte, ki jih je ustanovitelj imel v mislih leta 1945.

^[26] Za Jožefmarija to ni bila zgolj možnost, pač pa stvarnost, ki jo je jasno videl v sedanjosti. Zato je tistega popoldneva, ko so prevzeli Los Rosales v posest, spodbujal svoji hčeri: ***Zdaj sta samo dve, a prav kmalu vas bo dvesto, dva tisoč.***^[27]

Prva zima v hiši Los Rosales se je tistim ženskam silno vlekla. Od časa do časa so nekatere od njih, ki so tam delale, izmenično hodile na kratek oddih, da bi malo zamenjale okolje. Marichu Arellano pripoveduje, kako jim je aprila 1945 oče, ko je videl njihovo majhno mizo v jedilnici, rekel, da bi jo bilo dobro zamenjati z drugo, veliko večjo, ter jim zagotovil, da bo še tisto leto miza postala premajhna.^[28]

Ženski poklici so prihajali v Delo počasi in v presledkih. Julija 1945 se

je v Los Rosales začel izobraževalni tečaj. Oče je zanje vodil jutranjo meditacijo in zatem daroval sveto mašo. Nato jim je v obliki predavanj ali govorov razlagal ključne točke duha Opus Dei. Pri tej nalogi so očetu pomagali prvi duhovniki in vedno ga je spremljal kateri izmed njih.

»Vselej je poudarjal,« se spominja Carmen Gutiérrez Ríos, »da potrebuje našo posebej trdno zvestobo, češ da smo brez tega Delu v napoto, in nekega dne nam je dejal, da če bomo zares zveste, bomo kmalu dočakale širitev in se kakor pahljača razprle po vsem svetu. Najprej po vseh španskih provincah, zatem v Združene države Amerike, v Mehiko, Anglijo, nato pa po vsem svetu.

Ko je oče to govoril, smo imele le tri centre: Moncloa, Jorge Manrique in Los Rosales. Na glas je sanjal in nas

vabil k sanjanju: ***Sanjajte in vaše sanje bodo presežene.***«^[29]

Ta silna hrepenenja po apostolski širitvi je zaokroževal s podrobnostmi iz običajnega in vsakdanjega življenja, kot pripoveduje María Teresa: »Nekega večera leta 1945 mi je oče pojasnil, da ima pred Bogom veliko odgovornost za naše izobraževanje, da bi nam celovito predal duha Dela, ki mu ga je Bog zaupal. Nekaj dni zatem je oče v hiši Los Rosales povprašal po direktorici. Šla sem gor v vežo, kjer me je čakal. Zelo potrpežljivo me je vprašal: ***Hči moja, zakaj ima ta pisalna miza ta dva vijaka, namesto da bi bil tam nameščen ustrezen držaj ali ključavnica?*** Odgovorila sem mu: 'Ne vem, oče.' Razložil mi je, da mora direktorica vedeti za vsako reč v hiši, za smisel vsakega žeblja. Nato mi je rekel, naj pokličem vaškega kovača, da tisto mizo opremi s ključavnico. ***Ključ pa potem obesite na vrvico s***

cofkom, da bo bolj dovršeno: in vse to iz ljubezni do Boga.«^[30]

Posestvo Los Rosales je kmalu začelo delovati kot študijski in izobraževalni center za ženske Opus Dei. Poleti 1945 so pričeli uporabljati še posestvo Molinoviejo, kjer so organizirali izobraževalni tečaj za moške. To je bila skromna podeželska hiša, izgubljena sredi smrekovega gozda, med gorskim pobočjem in vasico Ortigosa del Monte v provinci Segovia. Sčasoma bo postala dom duhovnih vaj in srečanj, a najprej jo je bilo treba v veliki meri preurediti.

* * *

Število centrov v Madridu in provincah niti zdaleč ni bilo ustrezno merilo za širitev Dela. Za apostolske dejavnosti, namenjene moškim, so imeli v Madridu na razpolago dve stanovanji: eno na Ulici Villanueva in drugo na Ulici Esapañoleta, poleg

tega pa študentski dom (Moncloa) ter študijski center na Ulici Diego de León. Ženske so po drugi strani imele Los Rosales, potem center, ki je skrbel za gospodinjsko *administracijo* Študentskega doma Moncloa – v neodvisnosti od tega –, ter center na Ulici Jorge Manrique. Da bi dosegle večji apostolski zagon med mladimi študentkami, se je zdelo primerno, da center Jorge Manrique opustijo in se preselijo v kak osrednejši predel Madrida. Jožefmarija je svojim hčeram naročil, naj molijo in prosijo Gospoda, da bi bil novi študentski dom, ki so ga želele vzpostaviti, pripravljen ob začetku akademskega leta. Oktobra so našle neko hišo na Ulici Zurbarán. Nemudoma so se začela gradbena dela, preurejanje stavbe, selitev pohištva iz centra Jorge Manrique in opremljanje kapele.^[31] Kakor hitro so delavci zapustili kak prostor v hiši in je bilo njihovo delo tam končano, je bil brž opremljen s pohištvom in dekoracijo

ter se začel uporabljati. Naposled je bil 8. december 1945 določen kot dan, ko bo tam darovana prva maša in bo Gospod shranjen v tabernaklju.

Ustanoviteljeva globoka in čuječa vera je ohranjala rahločutnost pri ravnanju z najsvetejšim zakramentom in takšne drže so se učili tudi drugi, o čemer priča dogodek, ki se je zgodil tistega dne, ko je bil v kapeli Študentskega doma Zurbarán evharistični blagoslov. Lola Fisac pripoveduje: »Oče nas je prosil, naj povabimo svoje prijateljice in družine. Zmolili smo rožni venec, potem pa je oče opravil slovesni blagoslov z Najsvetejšim. Kapela je bila nabito polna. Navzoči so pričeli na molitve odgovarjati neubrano in malomarno. Oče je napravil kratek premor in začel znova. Vendar dekleta tega niso dojele in odgovori ljudstva so še kar naprej leteli drug mimo drugega. Tedaj se je oče obrnil k pričujočim in pojasnil, da tak način

molitve ni dober niti za ta niti za oni svet in da tako ni mogoče slaviti Boga in se pogovarjati z Njim. Pokleknil je in še enkrat začel z obiskom Najsvetejšega.«^[32]

Od tistega dne dalje se je Jožefmarija z dušo in telesom nesebično posvečal apostolatu, ki se je odvijal v Študentskem domu Zurbarán, kot je omenjeno tudi v prošnji za odobritev poljavne kapele.^[33]

 Za ureditev kapele je osebno poskrbel on sam ter se pri tem boril s pomanjkanjem gmotnih sredstev. Videti je bilo, da je hiša prav namenoma izročena v varstvo Device Marije. Na steno ob prvem stopniščnem podestu je v sredini med dvema oknom dal obesiti sliko s hvalnicami naše Gospe. Kadarkoli je šel kdo gor ali dol po stopnicah, ki so bile edini prehod skozi hišo, je lahko bral in ponavljal hvalospeve: »Zdrava, Marija, Hči Boga Očeta; Zdrava, Marija, Mati Boga Sina; Zdrava, Marija, Nevesta

Boga Svetega Duha; večji od Tebe je samo Bog.«^[34]_____

V pisarni direktorice, edini sobi v bližini vhodnih vrat, ki je bila namenjena tudi obiskom, je visela slika Device Marije. Upodabljala je angelovo oznanjenje: klečečo Marijo, ki moli s sklenjenimi rokami. (Ta podoba je bila v kapeli centra Jorge Manrique kot oltarna slika, ko je oče daroval mašo 14. februarja 1943.)^[35]_____ Oltar kapele v Zurbaránu je krasila slika Božje Matere, kopija neke umetnine Claudia Coella.

Treba je bilo iskati stanovalke, in ko se je začelo univerzitetno leto, so bila povabljeni še nekatera druga dekleta, da bi se udeležile tečaja krščanskega izobraževanja. V začetku februarja 1946 je imel Jožefmarija svoj prvi študijski krožek v Zurbaránu.^[36]_____ Potem ko je zmolil uvodno molitev, je sédel k mizi s pregrinjalom rožnate barve, ki se je

ujemala z zofo in z zavesami tistega salona. Dekleta, ki so prihajale na krožek, so se razporedile okrog mize, na kateri je bilo knjižno stojalo iz pozlačenega lesa v obliki školjke, na njem pa Evangelij. Jožefmarija je prebral nekaj vrstic ter jim dodal kratko in nazorno razlago. Zatem jim je spregovoril o kakšni temi v zvezi z notranjim življenjem ali o kakšni določeni kreposti. Sledilo je spraševanje vesti, pri čemer jim je pomagal izoblikovati kak sklep, vsaj enega. Preden se je poslovil, jih je povabil, naj pripeljejo še kakšno prijateljico, nove obraze, ki bi razširili skupino. In naslednji teden je Jožefmarija na začetku krožka dosledno obnovil ali pa prosil katero izmed navzočih, da povzame, kar so obravnavali prejšnjikrat: ***Tako bodo vaše prijateljice, je pojasnil, vedele, o čem govorimo, in bodo na tekočem.***^[37]

Po zaslugi truda in molitve so v Opus Dei počasi začeli prihajati ženski poklici. Ni bilo lahko. Potem ko so bile sprejete, je oče z veliko duhovniško vnemo nadaljeval z duhovnim vodenjem tistih deklet. Naraščalo je tudi število izobraževalnih predavanj v rožnatem salonu in meditacij v kapeli.^[38]_____

* * *

Srečanje z očetom je ničkolikokrat prebudilo nova hrepenenja v dušah in jim odstiralo neslutena obzorja. Oglejmo si zgolj en primer: »V maju 1946,« pripoveduje Carmen Canals, »sem bila na nekajdnevni duhovni vajah v študentskem domu na Ulici Zurbarán 26, na katerih je pridigal ustanovitelj Opus Dei, ki ga nisem poznala.«^[39]_____ Na Carmen je naredila vtis moč njegovih besed, njegova ljubezen do Marije in način, kako je udeleženske pripravljajal na spoved.

Dvakrat je šla k očetu na pogovor. Prvič sta govorila le kratek čas in Jožefmarija jo je vprašal, ali ji uspe slediti meditacijam, ali opravlja premišljevalno molitev ter pogosto hodi k maši. Ko se je k duhovniku odpravila drugikrat, ga je šla prosit za sprejem v Delo: »Rekla sem mu, da hočem postati članica Opus Dei. Oče pa mi je rekel ne,« še dodaja.^[40]___

Carmen je še nekaj časa obiskovala študentski dom, potem pa je tja prenehala zahajati. Štiri leta pozneje je šla na duhovne vaje v Molinoviejo. »Bila sem ganjena,« pravi, »ko sem ponovno zaslišala misli, ki sem jih skoraj nezavedno hranila v duši: bile so to iste reči, ki sem jih že slišala od očeta.«^[41]___ Tam je 12. marca 1950 obnovila svojo odločitev pripadati Delu. Ni minilo veliko časa, ko je nekega dne v hiši Los Rosales srečala očeta, ki je v veliki jedilnici za vse skupaj imel govor o kreposti

iskrenosti ter o ljubezni do Cerkve in papeža.

Ob koncu predavanja se mu Carmen približa, da bi ga pozdravila in mu povedala, da jo skrbi zaradi tistega njegovega odgovora pred nekaj leti, ko je izrazila svojo željo po vstopu v Delo. Jožefmarija jo pomiri in ji pove, da so skupaj z njenima bratoma, ki sta bila člana Opus Dei, z molitvijo od Gospoda izprosili tisti klic, ki ga je nekoč začutila ob prvem srečanju.^[42]

Kakšen nenavaden dar je imel oče, da je mogel presoditi, kdo lahko vstopi v Delo in kdo ne? Tako je bilo v primeru sester Gutiérrez Ríos. Ena od njiju, Lolita, je bila na duhovnih vajah v centru Jorge Manrique.

Druga sestra, Carmen, je na koncu duhovnih vaj prišla ponjo. Videla je hišo, začutila prisrčno vzdušje, ki je tam vladalo, in prevzelo jo je nekaj neoprijemljivega, česar ni znala prav opisati. Čez nekaj dni se ji je uspelo

dogovoriti za pogovor z očetom, 6. aprila 1945. Ni bilo treba dolgo razpravljati. Carmen je bila odločena. Tule je njeno pričevanje o doživetju:

»Moja sestra, ki je prej kot jaz hodila v tisto hišo pomagat in je v centru Jorge Manrique spoznala očeta, je mnogo let pozneje med prijatelji in v družini velikokrat omenila nekaj zelo jasnega: očetovo spoštovanje do svobode vseh. Oče ji je v tistem času dejal: ***Lolita, one te hočejo ‘ujeti’, ampak ti se jim ne pústi.*** In Lolita dodaja, da ima in je vedno imela zares rada Delo, očeta in vse ljudi iz Dela, ki jih je srečala, vendar nikdar ni čutila niti najmanjšega znaka poklicanosti v Delo, četudi je takrat sodelovala pri apostolskih dejavnostih Opus Dei z ljubeznijo in navdušenjem.«^[43]

Nasprotno pa je oče že v prvem trenutku, ko je srečal Carmen, tej

dejal, da izpolnjuje vse pogoje za pot v Opus Dei.

Pri ustanovitelju je bilo običajno, da je neznanemu človeku dal ustrezen nasvet, tudi če prej ni poznal njegovega položaja. In znal je videti v srce svojih duhovnih otrok.

Encarnita s preprostimi besedami opisuje enega takšnih pripetljajev, ki se je zgodil leta 1943, ko ji je bilo pri delu v *administraciji* centra Moncloa težko.

»Oče je prišel na obisk z gospodom škofom in stopil v kuhinjo, kjer sem delala. Skušala sem biti zelo obzirna in nasmejana, zato me je presenetilo, ko je oče šel mimo mene in mi tiho rekel:

– Kaj ti je?

In namenil mi je pogled, ki mi je vlil poguma. Tiste besede so bile dovolj, da sem začela znova, z močno željo po zvestobi.«^[44]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Pismo iz Madrida članicam Dela v Bilbao, EF-460119-1.

[2] Prim. Pismo iz Granade članicam Dela v Bilbao, EF-460124-1.

[3] Pismo iz Granade članicam Dela v centru Los Rosales (Villaviciosa de Odón, Madrid), EF-460124-2.

[4] Pismo Álvara del Portilla Joséju Orlandisu Roviri, Bilbao, 3. 2. 1946.

[5] Pismo Álvara del Portilla Salvadorju Canalsu Navarreteju, San Sebastián, 9. 2. 1946.

[6] Pismo Álvara del Portilla Joséju Orlandisu Roviri, Pamplona, 10. 2. 1946.

[7] Prošnja je v obliki pisma, ki ga Jožefmarija Escrivá pošilja papežu Piju XII., EF-460125-1.

[8] *Prav tam.*

[9] *Prav tam.*

[10] V zvezi s tem potovanjem prim. José Orlandis Rovira, *Mis recuerdos. Primeros tiempos del Opus Dei en Roma*, Madrid 1995, str. 35 sl.

[11] Pismo iz Madrida članom Dela v Rimu, EF-460324-2. V tem odstavku jim v oklepaju pravi: **(Pišem vam 24. oktobra zvečer)** in to popravi z vzklikom v pripisu na koncu pisma: **Bistra glava: marca! Oprostite.**

[12] *Prav tam.*

[13] *Prav tam.*

[14] *Prav tam.*

[15] *Prav tam.*

[16] Zapiski s klepeta, 14. 6. 1972;
prim. AGP, P01 1982, str. 1366–1367.

[17] Pismo iz Vitorie Juanu Jiménezu
Vargasu, EF-390213-7, in Pismo iz
Burgosa Ricardu Fernándezu
Vallespínu, EF-390224-5.

[18] Duhovne vaje za študente v Diegu
de León so trajale od 16. do 20.
decembra 1942, tiste v Jennerju, prav
tako za študente, pa od 17. do 21.
decembra 1942. Prim. RHF, D-15013
in D-15014.

[19] Sam sem bil kot priča navzoč pri
opisanih dogodkih. Da bi se bolje
zavedali njegovih naporov, je treba
dnevnim meditacijam in nagovorom
dodati še obiske, vzdrževanje tekoče
korespondence, pogovore z
udeleženci, pripravo na meditacije,
sveto mašo ter molitev brevirja.

[20] María Rosario Arellano Catalán,
RHF, T-04875, str. 19.

[21] _____ Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 38.

[22] _____ Prim. María Teresa Echeverría Recabeitia, RHF, T-04945, str. 7.

[23] _____ Prim. Narcisa González Guzmán, RHF, T-04989, str. 33.

[24] _____ RHF, D-15150.

[25] _____ RHF, D-15152. Vloga je datirana v ***Madridu, 30. novembra 1944, na god sv. Andreja.***

[26] _____ Prim. María Teresa Echeverría Recabeitia, RHF, T-04945, str. 5; María Dolores Fisac Serna, RHF, T-04956, str. 16.

[27] _____ María Teresa Echeverría Recabeitia, RHF, T-04945, str. 7.

[28] _____ Prim. María Rosario Arellano Catalán, RHF, T-04875, str. 4.

[29] _____ Carmen Gutiérrez Ríos, RHF, T-04999, str. 11.

[30] María Teresa Echeverría
Recabeitia, RHF, T-04945.

[31] Prim. Narcisa González Guzmán,
RHF, T-04989, str. 23; in Francisco
Botella Raduán, RHF, T-00159, X, str.
4.

[32] María Dolores Fisac Serna, RHF,
T-04956, str. 17.

[33] Prim. RHF, D-15165.

[34] Prim. Enrica Botella Raduán, RHF,
T-04894, str. 14.

[35] Prim. Francisco Botella Raduán,
RHF, T-00159, XII, str. 4; in Narcisa
González Guzmán, RHF, T-04989, str.
23.

[36] Prim. Enrica Botella Raduán, RHF,
T-04894, str. 21.

[37] Carmen Canals Navarrete, RHF,
T-04912, str. 2.

[38] Prim. Enrica Botella Raduán, RHF,
T-04894, str. 21 sl.

[39] Carmen Canals Navarrete, RHF,
T-04912, str. 1.

[40] *Prav tam.*

[41] *Prav tam*, str. 2.

[42] Prim. *prav tam*, str. 3.

[43] Carmen Gutiérrez Ríos, RHF,
T-04999, str. 9.

[44] Encarnación Ortega Pardo, RHF,
T-05074, str. 22.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

rosales-in-studentski-dom-zurbaran/ (5.
Avg. 2025)